

THE MARKED SOULS

Het pad van licht en duister.

Deel 3 van Healian -- Serie

Geschreven door
CYDER

Schrijver: Cindy Devijver, Cyder

Coverontwerp: ©Cindy Devijver & Wellowr

ISBN: 9789465122090

© Cindy Devijver, Cyder

Editie: 2de druk, November 2025

Uitgegeven: Brave new books

VAN DEZELFDE AUTEUR

ALLES VOOR DUOLOGIE

(Psychologisch roman)

Alles voor jou

Alles voor ons

HEALIAN- SERIE

(Fantasy)

The lost kynsera - Verbonden door Magie, Gedreven door Lot

The marked souls – Het pad van licht en duister

**SOMS IS HET NIET ERG OM EVEN STIL TE STAAN EN
DE TIJD TE NEMEN OM TE ADEMEN”**

~ZETH

VOORWOORD

Aan alle lezers die *The Lost Kynsera* hebben gelezen en zo enthousiast waren dat ik meteen aan het vervolg ben begonnen—dank jullie wel. Jullie reacties, berichten en steun hebben me geïnspireerd om verder te bouwen aan deze wereld en haar personages. Jullie hebben me het vertrouwen gegeven dat dit verhaal het waard is om verteld te worden.

Toen ik begon met het schrijven van *The Lost Kynsera*, wist ik dat ik iets anders wilde creëren dan het standaard fantasieverhaal. Geen clichés, maar een wereld vol onverwachte wendingen, complexe personages en diepe emoties. Een verhaal waarin niets is wat het lijkt en waar keuzes altijd gevolgen hebben. Het was mijn doel om de lezers constant op het puntje van hun stoel te houden, en ik denk dat dat zeker is gelukt.

The Marked Souls is het logische vervolg op dat avontuur. Dit tweede deel is niet alleen intenser, maar ook rauwer, emotioneler en magischer. Het schrijven ervan was een bijzondere ervaring—vol passie en overgave. Nu ik weet hoe goed het eerste deel is ontvangen, voelde het alsof deze wereld zichzelf verder schreef. Alsof Syrah, Zeth en Oryn me niet loslieten en hun verhaal verder verteld moest worden.

Wat deze reis extra speciaal maakte, was de samenwerking met de book art. De illustraties brengen de wereld echt tot leven en maken het zoveel makkelijker om je als lezer volledig onder te dompelen in de magie en sfeer van het verhaal. Ze vormen de perfecte aanvulling op de woorden en laten de verbeelding nog meer spreken. Ik ben trots op wat dit boek is geworden. *The Marked Souls* is een verhaal van liefde en verraad, van

magie en duisternis, van hoop en opoffering. Het is een verhaal dat je meesleept en je niet meer loslaat, zelfs niet nadat je de laatste pagina hebt omgeslagen. Ik wens jullie veel plezier met dit tweede deel van Syrahs reis. Het belooft een intens verhaal vol intriges, verdriet, magie en hartstocht. Laat je meevoeren en vergeet niet—niets is wat het lijkt.

Bedankt voor jullie vertrouwen in mij en mijn boeken. — Cindy

WOORDENBOEK

Kynsera

Een prinses van de fae, specifiek de erfgename van de troon van Prezzie. Het is een eretitel die zowel respect als verantwoordelijkheid inhoudt.

Zonta

De titel voor de koningin in Prezzie, een Healians-koninkrijk. Moeder van Syrah.

Zuana

De titel voor de koning in Prezzie, een Healians-koninkrijk. Vader van Syrah.

Skypen

Een vorm van magische teleportatie die de Fae en Aleria gebruiken om zich snel van de ene plaats naar de andere te verplaatsen.

Fae

Een magisch ras dat verbonden is met de natuur en magie. Ze kunnen magie niet spontaan oproepen, maar manipuleren bestaande magie of gebruiken spreuken om hun krachten aan te wenden.

Wervicken

Kwaadaardige, magische wezens die ooit via scheuren in Healian binnendrongen. Ze zijn gevaarlijk en worden gevreesd door de bewoners van Healian vanwege hun destructieve krachten. Ze zijn gecreëerd door Lorecàn

Tuk

Een drank die de ze drinken in Healian, vergelijkbaar met koffie in de mensenwereld. Het is een sterke drank met een complexe smaak, die de zintuigen prikkelt.

Hoge Aleria

Ze zijn de krachtige erfgenamen van pure magie, in staat om magie te creëren vanuit hun eigen magische kern. Hun immense magische kracht wekte vaak de jaloezie van de Fae. Daarnaast hebben ze altijd een diepe, onbreekbare connectie met een draak. Ze stonden bekend om hun liefdevolle aard en leefden in harmonie en vreugde samen met andere rassen, zoals de Fae, mensen, Aleria, en nog vele anderen. Ze leken uitgestorven te zijn.

Aleria

Een magisch ras die magie kunnen hanteren uit het niets.

Hoeders/Leden van de raad

Bewakers of beschermers van oude magische kennis en locaties.

Skylio

Magische wezens, machtige grote leeuwen met vleugels die als beschermers fungeren.

Portalen

Magische doorgangen gecreëerd door hoge Fae en Aleria om werelden te verbinden.

De Kring

De raad van de Vallei van de Witte Bergen, de magische beschermers van de wereld van Healian.

Sylthar(a)

De titel voor de koning(in) die over alle koninkrijken regeerde, verbonden met de erfgoedmagie van de Aleria

Draecken

Oudere wezens dan wat dan ook, ze hebben de mogelijkheid om te transformeren van draken vorm naar een Aleria. Maar doen het nooit nog ter bescherming, want ze zijn zo goed als uitgestorven.

Vi'laer an Sylthar e Sylthara. Vi'laer orae en sereth.

Eer aan de Sylthar en Sylthara. Eer aan hun zielen en kracht

Sylthar'ae vi'kalae sylthara. Ka'reth om vara thal ae'rahn

De Sylthar en Sylthara verenigd in bloed. Gebonden door magie, onbreekbaar door tijd.

DEEL I
DE SCHADUWEN

PROLOOG

ORYN

6 jaar geleden

Ik kijk naar Syrah en Zeth terwijl ze tegenover elkaar staan, hun oefenzwaarden geheven.

Zeth grijnst zelfverzekerd, zijn voeten stevig op de grond, klaar om elke beweging van Syrah te blokkeren. Syrahs ogen glinsteren met diezelfde vastberadenheid die ze altijd heeft. Ze is snel, behendig, alsof ze al precies weet wat ze gaat doen. Onze vader staat ernaast, zijn blik strak op hen gericht. Hij knikt goedkeurend wanneer Syrah een behendige draai maakt en Zeths aanval ontwijkt. "Goed zo, Syrah!" roept hij. "Let op je balans, Zeth. Syrah is sneller dan jij denkt." Mijn kaken spannen zich, en ik voel hoe ik mijn zwaard steviger vastpak. Waarom lijkt hij altijd naar Zeth en Syrah te kijken, alsof zij de enigen zijn die belangrijk zijn? Ik wil ook dat hij naar mij kijkt, dat hij ziet hoe hard ik train, hoeveel ik kan.

"Asena," zeg ik terwijl ik me naar mijn zusje draai. Ze zit zoals gewoonlijk met haar neus in een boek, en ze vergeet hierbij compleet de wereld zoals altijd. Haar vingers volgen aandachtig de regels, en ik zie hoe haar ogen langs de woorden schieten, alsof ze de antwoorden op al haar vragen daar probeert te vinden. "Wil jij met mij oefenen?" vraag ik, mijn stem iets zachter om haar niet te laten schrikken. Ze kijkt op vanuit haar boek. "Nee, Oryn... ik hou er niet zo van," zegt ze zacht. Haar stem trilt

een beetje, en haar blik flitst naar onze vader, die verderop staat. Zijn aandacht is volledig op Syrah en Zeth gericht, alsof wij er niet toe doen.

Ik zie haar schichtig naar hem kijken, alsof ze bang is dat hij haar zal berispen omdat ze zich liever in boeken verdiept dan in vechten of magie. Maar vader heeft niets in de gaten, zijn blik strak gefocust op de oefening van de anderen. "Asena," zeg ik zachter, terwijl ik een hand op haar boek leg om haar aandacht te trekken. "Weet je, ooit word jij één van die mensen waar je nu zo graag over leest. Sterk, slim, en altijd klaar om iets bijzonders te doen." Ze kijkt op, haar ogen groot en verrast, alsof ze niet zeker weet of ik het meen. Maar dan glimlacht ze, een zachte, oprechte glimlach die haar hele gezicht verlicht. Ze trekt het boek tegen zich aan, alsof het een deel van haar is. "Boeken... ze geven me rust, Oryn. Ze laten me verdwalen zonder dat ik iets fout kan doen." Ik knik, mijn stem warm en oprecht. "En dat is jouw kracht, Asena. Jij ontdekt de wereld op jouw manier, en dat maakt je juist bijzonder. Sterk zijn is niet alleen vechten; het is ook weten, begrijpen, en geloven in wat je kan." Haar glimlach groeit iets breder, en haar schouders lijken te ontspannen. "Dank je, Oryn," zegt ze zacht, haar stem bijna breekbaar. "Altijd," zeg ik, terwijl ik mijn hand kort op haar schouder leg. "Je bent precies zoals je moet zijn. En ik weet zeker dat iedereen dat ooit zal zien, net als ik."

Syrah merkt ons op en steekt een hand naar me uit. "Ik wil wel met je oefenen, Oryn," zegt ze vriendelijk, haar glimlach oprecht. Ik voel mijn wangen warm worden. Syrah kijkt echt naar me, niet zoals wanneer ze met Zeth traint, maar het is een begin. "Oké," zeg ik, mijn stem iets zachter dan ik bedoelde. Ik wissel snel een blik met Asena die begint te grijnzen, terwijl Syrah tegenover me gaat staan. Ik wil laten zien dat ik goed ben, net zo goed als Zeth. Misschien zelfs beter. We beginnen rustig, maar al snel merk ik hoe scherp Syrah beweegt. Haar ogen houden elke beweging van mij in de gaten, en ze vangt mijn aanvallen met gemak op. Ze is snel, maar ik kan haar bijhouden. Ik voel me sterk, gefocust—tot ik

onze vader hoor. "Pas op, Syrah, hij komt van rechts!" roept hij. Syrah reageert direct, ontwijkt mijn slag met een vloeiende beweging en draait me vastberaden tegen de grond. Voor ik het besef, zit ze boven op me, haar ogen fel en vastberaden. Onze blikken kruisen elkaar en mijn hart slaat een slag over. Ze is anders dan iedereen die ik ken—wild, vastberaden, onmogelijk te negeren. Er is iets aan haar dat me aantrekt, iets wat ik nauwelijks durf te erkennen. Terwijl ze daar staat, met dat vuur in haar blik, weet ik maar één ding: ooit zal ze van mij zijn.

Haar gezicht breekt open in een glimlach, warm en oprecht, en voor een moment lijkt de wereld stil te staan. "Goed gedaan, Oryn," zegt ze, haar stem gevuld met oprechte vriendelijkheid. "Je bent echt sterk!" Ik knik, maar mijn maag voelt zwaar en ongemakkelijk. Ik wil dat zij me zo blijft aankijken, met die blik die ze vaak voor Zeth bewaart, een blik vol bewondering en respect. Ik wil dat vader ook naar me kijkt zoals hij Zeth altijd aankijkt, met trots en waardering. Maar alles wat ik voel, is dat ik tekortschiet, alsof ik iets mis wat zij wel hebben. Zeth, die inmiddels naast ons is komen staan, grinnikt. "Niet slecht, Oryn. Maar je moet sneller zijn als je Syrah bij wilt houden." Hij steekt zijn hand uit naar Syrah en helpt haar overeind, waardoor het moment tussen ons abrupt eindigt. Zijn woorden steken, en ik dwing mezelf om niet naar hem te kijken. Syrah glimlacht naar hem, en die glimlach voelt alsof hij speciaal voor Zeth is, alsof hij iets grappigs heeft gezegd dat alleen zij kunnen delen. Het is altijd Zeth. Altijd hij die haar aandacht trekt, hij die de goedkeuring van vader ontvangt. Op een dag zal ik voorop staan, beloof ik mezelf stilletjes. Op een dag zal ik laten zien wat ik kan. Dan zal iedereen, zelfs Syrah, zien dat ik net zo goed ben als Zeth. Misschien zelfs beter.

I

SYRAH

aat. Me. Los!"

Ik wring me uit zijn greep, maar Oryn geeft geen millimeter toe. Zijn vingers klemmen zich als ijzeren klauwen om mijn pols, alsof hij niet van plan is me ooit nog te laten gaan. Een huivering trekt door me heen terwijl hij zijn gezicht dichterbij het mijne brengt. Achter ons kolkt het, een donkere draaikolk van magie die het licht opslokt en alleen schaduwen achterlaat. Het gat is dreigend, onheilspellend, en ik weet zeker dat dit het portaal moet zijn waar Zeth en Elyndra over spraken. Een doorgang naar een andere wereld. "Sttt, prinses," fluistert hij met een grijns die mijn huid doet branden van afschuw. "Je wilt de situatie niet erger maken dan die al is." Zijn adem strijkt langs mijn oor, koud en dreigend. Mijn hart bonkt in mijn borst. Hoe is alles zo snel, zo verkeerd kunnen gaan? Nog maar een dag geleden was ik omringd door degenen die ik vertrouwde, veilig in de Vallei. Maar nu, gevangen in zijn greep, lijkt die wereld een verre herinnering. "Je bent zo naïef geweest, Syrah." Zijn stem is zacht, bijna spottend, en ik voel de woede in me opborrelen. "Dacht je werkelijk dat je me kon overwinnen? Dat je veilig was, bij hem? Jij, de kern van Healian..." Hij lacht zacht, een geluid dat als gif door mijn aderen sijpelt.

Mijn kaken verkrampen. "Je hebt geen idee waartoe ik in staat ben," sis ik, mijn stem laag en dreigend. "Ik zal vechten tot mijn laatste adem, Oryn. Ik geef niet zomaar op, niet zonder te vechten." Zijn ogen fonkelen, een ziekelijke glans die ik eerder in hem heb gezien. "Oh, ik reken erop, prinses. Maar het maakt niet uit hoe hard je vecht—ik zal je steeds weer vinden. Want we zijn voorbestemd om samen te zijn, Syrah. Of je dat nu gelooft of niet." Een koude rilling trekt door me heen. Ik dwing mezelf om naar zijn ogen te kijken, om niet te bezwijken onder de duisternis die hij uitstraalt. "Je hebt mijn vertrouwen verloren, Oryn. En dat krijg je nooit meer terug."

Zijn greep om mijn pols verstevigt, en ik voel een scherpe pijn door mijn arm schieten. Mijn adem stukt terwijl ik de neiging onderdruk om een kreet te slaken. "Vertrouwen," zegt hij met een spottende glimlach. "Wat een loze belofte. Het is kracht die telt in deze wereld, Syrah, en ik ben de enige die weet hoe die kracht te gebruiken." Voordat ik iets kan antwoorden, vult een andere stem de ruimte. Donker, dreigend, als een donderklap die door mijn lichaam trilt. "Oryn, genoeg."

Ik hap naar adem als Lorecàn verschijnt, een silhouet dat bijna lijkt op te lossen in de schaduwen. Zijn bewegingen zijn vloeiend, bijna onmenselijk, terwijl hij dichterbij komt. Oryn houdt me stevig vast, maar ik voel hoe zijn focus verschuift naar de man die nu voor ons staat. Hij blijft staan, zijn blik vastgenageld aan de mijne, en reikt langzaam zijn hand uit. Zijn vingers grijpen mijn gezicht, hard en koud, en dwingen me om hem aan te kijken. Zijn ogen zijn twee kolkende poelen van duisternis. "Zie je wel, prinses," zegt hij, zijn stem vol voldoening, "Ik heb je toch te pakken gekregen. Jouw zielige pogingen om te vluchten waren tevergeefs." Mijn maag keert zich om. Zijn aanraking voelt alsof het al het licht uit de wereld wegzuigt. Maar ergens, diep vanbinnen, ontbrandt een kleine vlam. Met alle kracht die ik nog heb, spuug ik hem in zijn gezicht, mijn blik vastbesloten. Lorecàn blijft even stil. Hij trekt zich terug,

langzaam, en veegt met één vinger het spuug van zijn wang. Zijn glimlach vervaagt. Zijn ogen veranderen. Het koude, berekende licht in zijn blik wordt donkerder, gevaarlijker. "Dat was een vergissing, meisje" zegt hij met een dreigende kalmte.

Ik voel mijn hart tegen mijn ribben bonzen, mijn lichaam gespannen als een boog. Ik zoek naar mijn magie, voel hoe het door mijn aderen stroomt, een warmte die tegen zijn kilte vecht. Ik moet iets doen. Nu. Een laatste vlag van vastberadenheid overspoelt me, en ik probeer mijn magie op te roepen. Maar dan begint Lorecàn te spreken. Zijn stem is laag, ritmisch, gevuld met woorden die ik niet begrijp. Het voelt alsof een onzichtbare hand zich om mijn keel sluit, mijn kracht langzaam wegzuigt. Mijn benen trillen, de grond onder mijn voeten lijkt weg te glijden. De wereld wordt donkerder, alsof ik in een afgrond val. Het laatste wat ik zie is Lorecàns ijzige glimlach, een herinnering die zich in mijn gedachten brandt voordat alles zwart wordt.

2

ZETH

“at staan jullie daar te staan! Doe iets, verdomme!”

Ik loop woedend naar de raad toe, die als versteend staan door wat er zojuist is gebeurd. Het voelt alsof de tijd stilstaat, alsof niemand beseft dat Syrah net voor onze ogen is weggenomen. De stilte in de zaal drukt zwaar op mijn borst. “Doe toch iets! Syrah is voor onze ogen meegenomen en jullie doen niets!” Mijn stem beeft van woede en wanhoop. Het voelt alsof mijn woorden tegen een muur van steen kaatsen. Niemand beweegt. Niemand reageert. Elyndra kijkt me met grote, geschokte ogen aan en schudt langzaam haar hoofd, haar blik gevuld met een mengeling van angst en berusting. Ik zie tranen glinsteren in haar ogen, maar ze weigert ze te laten komen. “We... we kunnen niets doen... Lorecàn gebruikte zwarte magie...” Haar stem klinkt gebroken, bijna alsof ze het zelf niet kan geloven. Ze werpt een korte blik naar de andere leden van de raad, die er net zo verward en verslagen uitzien. “We voelen haar niet meer... Ze is niet meer in deze wereld, Zeth. We zijn haar kwijt.”

Die woorden raken me als een klap in mijn maag. Ik probeer haar te vinden, probeer naar haar toe te skypen, maar net zoals toen voelt het leeg. Zo leeg dat het pijn doet, alsof er een deel van mij is afgescheurd. Het voelt alsof de grond onder mijn voeten verdwijnt, alsof alles wat ik ooit heb gekend en liefgehad in één klap van me wordt weggerukt. De

wanhoop en woede overspoelen me, en voordat ik het besef, begin ik alles om me heen kapot te slaan. Stoelen, vazen, alles wat binnen mijn bereik ligt, breek ik in een razernij. Het geluid van splinterend hout en vallend glas vult de zaal. Ik roep, ik brul, mijn stem echoot door de raadzaal als een verloren dier dat zijn zielsverwant kwijt is. "Zeth!" Een sterke hand klemt zich om mijn schouder, en ik draai me om, mijn adem nog zwaar en mijn blik woest. Mijn ogen vinden die van Arion, zijn blik onbewogen maar niet zonder verdriet. "Kalm, Zeth," zegt hij op strenge maar bezorgde toon. "We vinden haar wel, wat Lorecàn ook gedaan heeft. Maar nu moet je jezelf onder controle krijgen. Als je dit niet doet, zal de raad zich tegen je keren." Zijn woorden klinken als een laatste waarschuwing.

Ik probeer zijn woorden tot me door te laten dringen, maar het voelt alsof alles binnenin me op het punt staat te breken. Hoe kan ik kalmeren als Syrah, mijn Syrah, verloren is in een duistere wereld? Toch zie ik de ernst in Arions blik, en het ongemakkelijke geschuifel van de raadsleden die nu twijfelend naar me kijken. Met moeite dwing ik mezelf om mijn ademhaling te vertragen, maar de woede blijft borrelen, als lava die onder de oppervlakte sluimert. "We moeten iets doen," zeg ik met een gesmoorde stem, terwijl ik me van Arion losmaak. Mijn handen trillen nog, maar ik bal ze tot vuisten om mezelf onder controle te houden. "We kunnen haar niet zomaar opgeven."

Arion knikt, zijn blik vastberaden. "We laten haar niet achter, Zeth." Zegt hij met een ondertoon die belooft dat hij dit net zo serieus neemt zoals ik. Maar we moeten slim zijn. Syrah is sterk. Ze weet zich zeker te behelpen, ze is niet het hulpeloze meisje van vroeger." Zijn woorden geven me een sprankje hoop, een houvast in de woede die me verstikt. Syrah is sterk, sterker dan wie dan ook. Ik weet dat ze zal vechten, maar ik kan haar niet laten vechten zonder mij. "Ik zal alles doen om haar terug te halen," zeg ik vastberaden, mijn blik gericht op Elyndra en de andere

leden van de raad. Ik laat mijn woorden door de stilte snijden, zodat niemand eraan kan twifelen dat ik dit meen. “Desnoods vecht ik tegen Lorecàn zelf.” De leden van de Raad blijven zwijgen, gevangen in hun eigen angst. Maar dat maakt me niets uit. Hun twijfel zal me niet stoppen. Hoe diep Lorecàn haar ook verborgen heeft, hoe sterk zijn magie ook is—ik zal haar vinden. Ik moet haar vinden.

3

SYRAH

k knipper met mijn ogen en probeer mijn omgeving in me op te nemen.

Waar ben ik? De kamer voelt vreemd en kil, de lucht lijkt stil te hangen, alsof de tijd hier is bevroren. Mijn ademhaling is onregelmatig, maar dan dringt een geur tot me door—citrus en dennen. Het is zacht, subtiel, maar onmiskenbaar. Zeth. Mijn hart slaat een slag over terwijl het sprankje hoop in me oplaait. Mijn blik dwaalt door de kamer, zoekend naar een teken, een bevestiging dat hij hier is. Dan hoor ik het—het geluid van stromend water, dof en ritmisch, alsof het me ergens naartoe wil leiden. Mijn voeten bewegen haast vanzelf, mijn lichaam aangetrokken door de geur en het geluid. De badkamerdeur staat op een kier, een zwakke gloed van stoom ontsnapt en trekt langs mijn huid. Ik adem diep in, mijn vingers raken het hout van de deur terwijl ik hem verder openduw. Maar zodra ik de badkamer binnenstap, verstijf ik en blijft mijn blik hangen. Voor me staat niet Zeth, maar Oryn. Mijn maag krimpt samen, en een golf van verwarring spoelt over me heen. Hij staat onder de douche, zijn hoofd gebogen en zijn handen stevig tegen de muur, terwijl het water in dikke stralen langs zijn lichaam loopt. Zijn ogen zijn gesloten; hij lijkt zich volledig over te geven aan de stilte en de warmte van het water. Ik weet dat ik weg moet gaan en al zeker niet moet blijven kijken, maar

mijn voeten zijn verankerd, mijn blik gevangen in dit onverwachte, bijna kwetsbare moment. Dit is fout, héél fout.

Ik probeer me stil terug te trekken, maar dan doorbreekt zijn stem de stilte, kalm en vol spottende ondertoon. “Kom je er niet bij, prinses?” De woorden klinken als een sluwe uitnodiging. Een golf van walging overspoelt me. Ik recht mijn rug en sis, “Droom verder, Oryn.” Ik dwing mezelf om hem strak aan te kijken, al is het maar voor een moment, en dan draai ik me snel om en loop terug naar de slaapkamer, mijn adem schokkerig en zwaar. Ik haast me naar de deur en grijp de klink vast. Mijn vingers klemmen zich eromheen terwijl ik eraan trek, maar hij zit stevig vast. Ik duw en ruk nog een keer, mijn hart bonzend in mijn borst, maar de deur geeft geen krimp. Met een gefrustreerde zucht laat ik mijn hand zakken en kijk om me heen, zoekend naar een andere uitweg. Die is er niet, en een koude angst grijpt me bij de keel. Mijn magie—ik probeer het op te roepen om de deur te openen, om hier weg te komen, maar er gebeurt niets. Het voelt alsof een onzichtbare barrière alles opslokt.

Achter me hoor ik de douche uitgaan, gevolgd door het langzame, zelfverzekerde geluid van voetstappen die dichterbij komen. Mijn hart bonkt in mijn borst, maar ik klem mijn vuisten en dwing mezelf om de paniek te verdringen. Ik ben misschien gevangen, maar dat betekent niet dat ik zal toegeven aan angst. Oryn verschijnt in de deuropening van de badkamer, gekleed in niets meer dan zijn broek, zijn lichaam nog vochtig van de douche. Hij kijkt me aan, en mijn blik glijdt over de zwarte tattoos die zijn borst bedekken—vreemde tekens die ik niet herken. De lijnen lijken haast te bewegen, alsof ze een eigen leven leiden. Voor heel even ben ik afgeleid, maar dan kruist mijn blik de zijne. Zijn ogen vol zelfgenoegzaam en uitdagend, alsof hij elk moment onder controle heeft, ... mij onder controle heeft. “Waar wil je heen, prinses?” vraagt hij, zijn stem spottend en doordrenkt met kalme dreiging.

Ik slik mijn paniek weg en hef mijn kin, dwing mezelf om hem aan te kijken. Als ik toegeef aan angst, dan wint hij. Ik probeer de situatie in me op te nemen, mijn gedachten te ordenen, maar een verstikkende mist hangt in mijn hoofd. “Waar zijn we?” vraag ik scherp, mijn stem trilt nauwelijks, maar het kost me moeite om de controle te bewaren. “Wat heb je gedaan?” Hij kijkt me aan, zijn houding nonchalant, alsof mijn woorden hem nauwelijks raken. “We zijn in de duistere wereld, Syrah,” zegt hij met een ijzige kalmte, alsof het niets meer is dan een feit. “Lorecàns creatie. Hij heeft je in slaap betoverd en door een portaal hierheen gebracht.”

De duistere wereld. Ik herhaal de woorden in mijn hoofd, mijn adem stokt terwijl ik probeer te begrijpen wat hij zo achteloos zegt. Mijn gedachten razen, zoekend naar herinneringen. Alles is een waas—de geur van magie, een flits van licht, de kille stem van Lorecàn. Langzaam komt een moment terug. “*Mijn zoon*,” hoorde ik hem zeggen, zijn stem zwaarder dan ooit, doordrenkt met een ondertoon die me toen al huiverde. “Lorecàn noemde je ‘zijn zoon’. Wat bedoelde hij daar mee?” Oryns gezicht verhardt, zijn kaak spant zich, maar hij houdt zijn blik strak op mij gericht. Voor een fractie van een seconde lijkt het alsof de woorden hem raken, alsof ze iets breken. Maar dan trekt hij zijn masker weer strak, zijn ogen koud en onaantastbaar. “Wat Lorecàn voor mij betekent, doet er niet toe,” zegt hij uiteindelijk, zijn stem kil en gecontroleerd. “Uiteindelijk zul jij je moeten neerleggen bij zijn plannen, of je dat nu wilt of niet.”

“Nooit, Oryn. NOOIT,” zeg ik vastberaden, mijn stem trillend van woede en afkeer. “Je zult mijn geheugen weer moeten wissen om ervoor te zorgen dat ik je niet haat, maar zelfs dan zal ik altijd mijn weg terugvinden, net zoals de laatste keer.” Een moment lang zie ik iets oplichten in zijn ogen—geen aarzeling, maar een glinstering van interesse, alsof hij mijn verzet werkelijk amusant vindt. Zijn lippen krullen in een spottende glimlach, alsof mijn woorden hem enkel uitdagen. “Ik kijk uit naar dat

gevecht, prinses,” zegt hij rustig, terwijl hij een losgeraakt stuk haar dat voor mijn gezicht hing achter mijn oor legt. Zijn aanraking brandt als vuur op mijn huid, maar ik blijf stokstijf staan. Ik houd mijn adem in, vechtend tegen de rilling die zijn aanraking veroorzaakt.

Hij buigt zich dichterbij me toe en fluistert, “Maar toch zal jij de mijne worden... en snel.” De woorden sluipen als gif mijn gedachten binnen, maar ik doe mijn uiterste best om geen emotie te tonen, hem niet de voldoening te geven. “Geef het nog een paar dagen, prinses.” Zijn stem is glad, bijna spottend, en voordat ik een woord kan uitbrengen, draait hij zich om en verdwijnt in een flits van duistere magie. De lucht lijkt te bevriezen waar hij stond, alsof zelfs de kamer zijn kilte niet kan vergeten. De stilte die achterblijft is ondraaglijk. Ik zak tegen de muur, mijn vingers grijpen zich vast aan de koude stenen terwijl ik mijn ademhaling probeer te kalmeren. Mijn gedachten razen, beelden en woorden tuimelen door elkaar, maar één ding is duidelijk: wat hij ook probeert, hoe hij ook speelt met zijn manipulaties, ik zal nooit de zijne worden. Ik sluit mijn ogen, mijn kaken op elkaar geklemd. Dit is niet alleen zijn spel. Dit is ook mijn strijd. Hij denkt dat hij me kan breken, me kan kneden naar zijn wil. Maar wat hij niet begrijpt, is dat mijn kracht dieper gaat dan hij ooit kan bevatten. Langzaam opent mijn hand zich en voel ik de magie tintelen, klein maar aanwezig, klaar om te groeien.

4

SYRAH

e kamer voelt bijna als een uitdaging.

Het is alsof de ruimte zelf me observeert, wachtend tot ik iets breekbaars toon. Maar ik houd mezelf strak in de hand. Wat ze ook denken te bereiken, het zal niet gebeuren. Ik ben sterker dan dat. Hoe lang ben ik hier al? Die vraag blijft aan me knagen. Was ik een paar uur bewusteloos? Dagen misschien? Alles is vaag sinds het moment dat Lorecàn vreemde woorden begon uit te spreken en het allemaal zwart werd. Mijn herinneringen zijn als scherven—flarden van magie, Oryns gezicht, en dat kolkende portaal. Daarna... niets. Ik sta langzaam op en laat mijn blik door de kamer dwalen, zoekend naar iets—wat dan ook—dat me een aanwijzing geeft over waar ik ben.

De muren zijn van glad, grijs steen, sober en functioneel, zoals je zou verwachten van een ruimte ontworpen om te intimideren in plaats van te behagen. Maar ondanks het weinige meubilair is het verrassend verfijnd—met elegante lijnen en een bijna persoonlijke stijl, alsof hier effectief geleefd is. Ik draai me om naar het enige raam en kijk naar buiten, naar de vreemde wereld waarin ze me gevangenhouden. De lucht heeft een donkerpaarse gloed, alsof het altijd schemert en nooit helemaal nacht wordt. In de verte rijzen grillige bergtoppen op, scherp en dreigend tegen de hemel, verlicht door een onheilspellende sterrennevel. Wat er

ook in deze wereld leeft, het voelt koud en verlaten—alsof hoop hier ooit geworteld was en toen verging. Terwijl ik me omdraai en de kamer opnieuw in me opneem, blijf ik stilstaan bij een grote stoel bij het raam, met lichte slijtage aan de armleuningen. Het ziet eruit alsof hier iemand vaak zat, misschien om naar diezelfde eindeloze lucht te staren. Ik voel een rilling langs mijn rug trekken. Ik laat mezelf zakken in de stoel, een nonchalante glimlach op mijn gezicht. Ze verwachten een wanhopige gevangene? Mooi niet. Vanaf nu laat ik hen exact zien wat ik wil dat ze zien. Ik neem het boek dat op de leuning ligt en blader er doorheen. Het is geschreven in een taal dat ik niet helemaal begrijp. Maar de handgeschreven notities en tekeningen van draken en dingen die ik niet lijk te herkennen trekt me aan om het verder te lezen, het fascineert me.

Maar wanneer ik de sloten van de deur hoor opengaan, sta ik op, leg het boek terug weg en tover een glimlach op mijn gezicht. Oryn komt binnen, en ik kijk hem uitdagend aan. “Was dit het dan, Oryn?” vraag ik luchtig, terwijl ik een denkbeeldig pluisje van mijn mouw veeg. “Is dit jouw idee van winnen? Mij opsluiten in een kamer? Mijn magie wegnemen? Ik had er meer van verwacht.” Zijn ogen vernauwen zich, alsof hij probeert te beslissen of ik serieus ben. Ik zie een lichte frons op zijn voorhoofd, het eerste scheurtje in zijn kalmte. “Ik denk dat je je situatie nog steeds niet helemaal begrijpt, prinses,” zegt hij koeltjes, maar ik hoor het randje van ergernis in zijn stem.

Ik glimlach achteloos en kijk hem spottend aan. “Oh, geloof me, Oryn, ik begrijp mijn situatie prima.” Ik loop langzaam naar hem toe, mijn houding nonchalant. “Jij daarentegen... Ik had gehoopt dat je iets meer ambitie had. Het lijkt erop dat je tevreden bent met een rol als pion.” Zijn kaak spant zich even aan, en ik zie hoe mijn woorden hun doel treffen. Hij neemt een stap dichterbij me toe, zijn houding uitdagend, maar ik voel dat hij zijn grip op zijn kalmte bijna verliest. “Pion?” herhaalt hij, zijn stem laag en dreigend. “Ik ben geen pion, prinses. Jij hebt geen idee wat er op

het spel staat. Je wilt niet verder kijken dan wat jou is gedictieerd door Zeth en die raad." Ik draai me langzaam om, mijn gezicht een masker van ongeïnteresseerde nieuwsgierigheid. "Oh, echt? Vertel me dan eens, wat heeft Lorecàn precies in gedachten?" Mijn stem klinkt licht en spottend, alsof ik slechts om wat amusement vraag.

Oryn werpt me een scherpe blik toe, twijfelend of hij me iets moet vertellen. Maar ik weet dat zijn trots groot genoeg is om hem te laten praten, om mij te laten zien dat hij meer is dan wat ik insinueer. En precies dat is mijn kans. "Je zult snel genoeg ontdekken wat onze rol is," zegt hij met een zelfgenoegzame glimlach, maar ik zie de opwindende in zijn ogen, alsof hij geniet van de gedachte me op mijn plaats te zetten. De deur gaat open en een paar mensen schuifelen de kamer in. Mijn blik glijdt langs hen, tot mijn ogen op een knappe vrouw vallen die achter hen binnenkomt. Mijn hart slaat een slag over... Niessa.

Oryn grijnst arrogant. "Ik neem aan dat je Niessa nog kent, prinses?" Hij kijkt me spottend aan. "Ze gaat je klaarmaken voor het diner van straks." Met een achteloos gebaar laat hij een jurk verschijnen, diep nachtblauw en voorzien van zilveren details. "Lorecàn verwacht ons over een uur." Voordat ik iets kan zeggen, verdwijnt hij weer. Niessa's ogen glanzen wanneer ze mijn blik vangen, gevuld met een mengeling van triomf en wrok. Ze komt dichterbij, haar zelfvoldane glimlach versterkt door een duidelijk verlangen om de situatie te beheersen. Ik werp haar een koele blik toe, maar mijn verbazing kan ik niet helemaal verbergen. "Wat doe jij hier?" vraag ik scherp. Haar lippen krullen in een spottende glimlach terwijl ze me rustig aankijkt. "Had je me hier niet verwacht, kynsera?" zegt ze met een ondertoon van spot in haar stem. "Wat denk je dat je hiermee gaat bereiken, Niessa? Wat krijg jij ervoor terug om hen te helpen?" voeg ik eraan toe, mijn blik strak op die van haar gericht. Ze trekt een wenkbrauw op, alsof ze zich vermaakt door mijn directe vraag. "Je snapt het nog steeds niet, of wel?" Haar vingers glijden nonchalant over de

zilveren details van de jurk die Oryn heeft laten verschijnen, alsof ze die inspecteert. “Het gaat niet alleen om jou. Het gaat om waar ik thuishoor, ik ben meer dan een simpele vrouw die een kledingwinkel heeft, ik ben meer dan Jou... jij bent altijd het middelpunt geweest. De Kynsera. De uitverkorene. Maar soms moet je begrijpen dat niet iedereen de behoefte voelt om in jouw schaduw te leven.”

Een koude glinstering verschijnt in haar ogen. “Geloof wat je wilt, Syrah. Maar uiteindelijk doet het er niet toe wat jij denkt. Lorecàn en Oryn zullen hun plannen doorzetten, of jij het nu wilt of niet.” Ze leunt dichterbij me toe, haar stem zacht maar doordringend. “En dan zit ik liever aan de kant van de veroveraar dan aan die van de verliezer.” Ze geniet duidelijk van haar positie en wil niets liever dan me vernederen. Maar dan zie ik een andere emotie in haar blik opflitsen—jaloezie, gericht op mij. “Jaloezie?” fluister ik met opgetrokken wenkbrauwen, terwijl ik haar strak aankijk. “Dat is waar dit om gaat?” “Ik had een doel,” sist ze, haar stem vol bitterheid. “En jij hebt het verpest, prinses. Jij zou met Oryn trouwen. Maar zoals altijd moet jij, als het verwenste nest dat je bent, alles krijgen wat je wilt.”

Nu valt alles op zijn plek: de haat, de jaloezie—het draait allemaal om Zeth. Ze kan er niet tegen dat ik degene ben die hij koos, dat ik de plaats innam die zij voor zichzelf wilde. Het is alsof de puzzelstukken zich eindelijk samenvoegen, en ik zie haar voor wat ze werkelijk is: niet alleen een vijand, maar iemand die zichzelf verloren heeft in haar eigen bitterheid. De tijd dat ik opgesloten was in de mensenwereld, niet wetende wie en wat ik was, had zij hem voor zichzelf. Ze moet gedacht hebben dat die leegte permanent was, dat ze die plek zonder strijd kon opeisen. Maar nu ben ik terug, en dat verandert alles. Ongelooflijk hoe blind ze was—hoe blind ze nog steeds is. Ik glimlach flauw, alsof haar woorden me niet raken. “Wat zielig, Niessa. Vasthouden aan iets wat je nooit kon krijgen. Maar bedankt voor de bevestiging dat ik inderdaad belangrijk

ben.” Mijn toon klinkt luchtig, bijna achteloos, maar ik zie hoe mijn woorden haar raken.

Haar gezicht vertrekt even, haar hand verstevigt haar grip op de jurk, haar knokkels wit van de spanning. Ze komt een stap dichterbij, haar ogen glinsteren kil en dreigend. “Maak je maar klaar,” zegt ze scherp. “Lorecàn heeft zo zijn manieren om je een lesje te leren.” Ze forceert een triomfantelijke glimlach. “En ik zal er elke seconde van genieten.” Ik blijf staan, mijn blik onverschrokken. “Veel plezier met je bijrol, Niessa,” zeg ik kalm. “Want geloof me, ik laat me niet kleineren door iemand die tevreden is met de restjes van een ander.” Haar gezicht verstijft, maar ze herstelt zich snel. Ze werpt me een laatste, scherpe blik toe en draait zich om, waarna ze met een strak gezicht begint aan de voorbereidingen.

5

ZETH

e dagen strijken voorbij, en met elk uur dat verstrijkt, voel ik mijn geduld verder afbrokkelen.

Vijf dagen zijn we al bezig, vijf dagen zonder antwoorden, zonder vooruitgang. De onrust groeit, als een knagende leegte die ik niet kan vullen. "We moeten dit slim aanpakken," zegt Arion, zijn stem kalm maar door-drongen van ernst. Hij zit tegenover me in de lege trainingszaal, waar het zachte kaarslicht de randen van de kamer verlicht. Zijn blik blijft op mij gericht, alsof hij probeert door mijn frustratie heen te breken. Ik ijsbeer door de ruimte, mijn gedachten razen onrustig en vol frustratie. Elke seconde voelt als verspilde tijd, alsof Syrah met elke stap verder van me verwijderd raakt.

"Het duurt allemaal te lang, Arion. We hadden hier al dagen geleden weg moeten zijn. Het is duidelijk dat de raad geen poot gaat uitsteken." Mijn stem trilt van ingehouden woede, en ik zie Arion kort fronsen. "Ga zitten, Zeth," zegt hij met een zucht. "Het heeft geen zin om een gat in de vloer te lopen." Hij kijkt me aan, zijn blik serieus maar kalm. "De raad kan niets doen. Hun grootste taak is het beschermen van de Vallei. Als ze nu in beweging komen, was alles voor niets. Ze kunnen zich geen risico's veroorloven. En daarbij, we weten niet eens waar we moeten zoeken, ze

kan overal zijn." Zijn woorden raken me, maar de onmacht in mijn borst brandt alleen maar heviger. Hier wachten, terwijl Syrah daarbuiten in gevaar is? Het is gewoon ondenkbaar. Ik dwing mezelf om op de stoel te gaan zitten tegenover Arion, hoewel de spanning in mijn lichaam bijna ondraaglijk is. Mijn vuisten zijn gebald, en ik moet moeite doen om mijn frustratie te beheersen. "En wat dan?" bijt ik hem toe. "Wat gaan we doen, Arion? Wachten tot de raad besluit dat het hen eindelijk uitkomt? We kunnen Syrah niet zomaar aan haar lot overlaten. Ze is daarbuiten, en wie weet wat ze met haar doet. Als het moet, zoek ik haar alleen; ik heb het al eens gedaan, toen wilde ook niemand helpen."

Arion kijkt me scherp aan, zijn blik vermoeid maar vastberaden. "Ik begrijp je frustratie, Zeth. Geloof me, ik voel het ook. Maar zomaar vertrekken zonder strategie is precies wat Lorecàn wil. Hij verwacht dat we in een woedeaanval zijn richting op stormen. En als we dat doen, is alles meteen verloren. Je mag je niet door je emoties laten leiden Zeth, dat loopt nooit goed af." Zijn woorden halen me uit mijn verhitte gedachtestroom, al is het maar een beetje. Hij heeft gelijk. Lorecàn is sluw, geraffineerd, en elke zwakke plek die we tonen, zal hij benutten. Maar het idee om hier machteloos te blijven zitten... het voelt gewoon niet goed. "Dus wat stel je voor?" vraag ik uiteindelijk, mijn stem nog steeds laag van ingehouden woede. Arion buigt zich naar voren, zijn blik intens. "We hebben een keuze. We kunnen twee dingen doen, we kunnen heel Healian afzoeken, maar ik betwijfel of ze überhaupt nog in deze wereld is." Hij stopt even met praten, zijn woorden afwegend. "Of we vertrekken meteen naar Prezzie en proberen Syrahs ouders te waarschuwen. Ze hebben recht om te weten wat er met haar is gebeurd en wie Oryn werkelijk is."

Zijn woorden doen me verstijven. Syrahs ouders. De gedachte aan hen roept een diepe nervositeit in me op. "Ze zullen niet luisteren," zeg ik uiteindelijk. "Ze zullen me verantwoordelijk houden. Voor hen ben ik

degene die haar ontvoerd en betoverd heeft, niet Oryn.” Arion knikt langzaam. “Misschien. Maar hoe moeilijk het ook is, het kan noodzakelijk zijn. Syrah is hun dochter. Wat ze ook van je denken, het verandert niets aan het feit dat ze haar willen beschermen. Als we ze goed benaderen, kunnen ze een bondgenoot zijn in plaats van een hindernis.” “En als ze weigeren?” Mijn stem is harder dan ik bedoelde. “Wat als ze besluiten mij weer op te sluiten, in plaats van te helpen?” “Daarom moeten we een plan hebben,” zegt Arion kalm. “Een strategie waarmee we niet volledig van hen afhankelijk zijn. Maar zelfs als ze ons niet willen helpen, kunnen ze waardevolle informatie hebben. Ze weten meer over Lorecàn dan wie dan ook, hij is tenslotte de broer van de koning.”

Ik slik, de waarheid van zijn woorden weegt zwaar op me. De mogelijkheid om Syrahs ouders te benaderen voelt als een mes dat aan beide kanten snijdt. Als het fout gaat, kunnen ze alles wat we proberen te bereiken verwoesten. Maar als het lukt... “Goed,” zeg ik uiteindelijk, mijn stem vastberaden. “We proberen het. Maar alleen als we een solide plan hebben. We moeten hen benaderen op een manier die hen dwingt om te luisteren.” Hij kijkt me een moment aan, alsof hij probeert te peilen hoe zeker ik ben van deze beslissing. Dan knikt hij langzaam. “We vertrekken zodra we klaar zijn. Maar Zeth, we kunnen niet skypen vanuit de Vallei. Lorecàn houdt ons in de gaten. Als hij merkt dat we magie gebruiken, voelt hij dat meteen, en zal hij reageren.” “Dan doen we het te voet,” zeg ik zonder aarzeling. Hij legt zijn hand op mijn schouder, zijn blik zachter dan ik had verwacht. “We gaan dit doen, Zeth. Lorecàn speelt dit spel al veel langer dan wij. We moeten voorzichtig zijn, want één verkeerde zet, en hij heeft je precies waar hij je wil hebben. En als dat gebeurt, verliezen we Syrah voorgoed.”

Zijn woorden galmen na in mijn hoofd, als een ijskoude waarschuwing. “Ik weet het, Arion. Maar ik ga niet toekijken terwijl Syrah in zijn greep blijft. We gaan haar terughalen, wat het ook kost.” Arions blik blijft nog

een moment op mij rusten, alsof hij de diepte van mijn vastberadenheid meet. Dan knikt hij. “Goed. We beginnen met het maken van een route. Maar denk na over hoe we haar ouders benaderen. Dat zal het verschil maken.” Ik staar naar de deur van de trainingszaal, de fakkels aan de muren werpen een warm licht dat in schril contrast staat met de kilte die in mijn borst nestelt. “We moeten dit doen, Arion. Er is geen andere keuze.” Hij knikt opnieuw, en in dat moment valt een besluit tussen ons.

6

SYRAH

a weg, Niessa."

Ik plof neer op het bed, mijn armen en benen over elkaar gekruist, me heel bewust van mijn arrogante houding. "Ik wil je hier niet. Ik kleed me zelf wel aan, of beter nog—ik blijf gewoon zitten. Ik ga echt niet gezellig dineren met Lorecàn en Oryn." Niessa lacht spottend en kijkt me aan met een blik die niets goeds voorspelt. "Denk je nu echt dat je een keuze hebt?" Ze lacht harder, haar ogen vol minachting. "Kijk eens goed om je heen. Je hebt stoere Zeth hier niet om je te beschermen. Jij gaat naar dat diner, trouwt met Oryn, en dan kan ik Zeth troosten." Ze draait zich tevreden om, klaar om me nog meer te vernederen. "Je bent zwak. Ik snap niet waarom iedereen zo geobsedeerd door je is. Je bent niet meer dan een zielig wicht, toevallig de dochter van de koning..."

Plotseling voel ik een vreemde, intense energie om me heen opbouwen. De grond onder mijn voeten begint licht te trillen, bijna onmerkbaar in het begin, maar al snel sterker, alsof de kamer zelf reageert op mijn woede. Niessa stopt met praten en kijkt om zich heen, haar zelfverzekerde glimlach verdwijnt en maakt plaats voor een blik vol pure angst. Met elke stap die ik naar haar zet, lijkt het trillen heviger te worden. De lamp in de

hoek flikkert en knapt, en een rilling trekt door de kamer. Een stem in mijn hoofd fluistert dat ik controle moet houden, maar de woede stroomt als een rivier door mijn aderen, wild en ongecontroleerd. "Ik ben geen hulpeloos meisje, Niessa," zeg ik, mijn stem laag en ijzig. "En Zeth... "ik glimlach nu, "die krijg jij NOOIT." Op dat moment barst de deur open, en Oryn stormt de kamer binnen, zijn ogen verwijd van schrik. "Hoe is dit mogelijk?" zegt hij zachtjes, meer tegen zichzelf dan tegen mij. "Er zijn blokkades op deze kamer gezet... Magie gebruiken zou voor jou onmogelijk moeten zijn."

"Iedereen, weg" zegt hij botweg, zonder zijn blik van mij weg te laten. "Maar...ze" begint Niessa, haar stem onzeker. "NU!" De kracht van zijn stem vult de ruimte, en met een achteloze handbeweging van Oryn verdwijnen Niessa en de anderen in een wolk van schaduwen, alsof ze nooit werkelijk aanwezig waren. Ik kijk verbaasd naar wat er net is gebeurd, niet begrijpend hoe hij dit zomaar kan doen. "Waar zijn ze..." begin ik, maar voordat ik verder kan gaan, zet Oryn snelle stappen naar me toe. Ik probeer achteruit te gaan, maar hij sluit de afstand met één beweging en plaatst zijn handen aan weerszijden van mijn hoofd tegen de koude stenen muur. Zijn ogen flitsen met een mengeling van verbazing en iets wat ik niet helemaal kan plaatsen. Zijn adem strijkt over mijn huid terwijl hij met een zachte, bijna gefluisterde stem spreekt, maar de intensiteit in zijn blik is onmiskenbaar. "Hoe is dit mogelijk?" fluistert hij meer tegen zichzelf dan tegen mij. Zijn ogen zoeken de mijne, alsof hij een antwoord wil vinden dat ik niet kan geven.

Je mag je nu niet gewonnen geven, Syrah. Je mag hem niet laten zien dat je bang bent, zeg ik tegen mezelf. Ik dwing mezelf om een lach op mijn gezicht te forceren. "Wat is er, Oryn? Werkt je plannetje niet?" Ik duw hem van me weg, en verbaasd door mijn houding neemt hij een stap naar achteren. "Moet je niet gaan eten, Oryn? Lorecàn wacht zeker en vast op je." Zijn ogen vernauwen zich weer, en ik zie de irritatie